

DIỆU HẠNH VÕ

Tiếng còi tàu - Saigon vậy gọi

Ngày tôi kéo chiếc vali ra ga Đà Nẵng để bắt đầu cuộc sống sinh viên xa nhà là một ngày đầu tháng Chín.

Mùa hè vừa đi ngang qua mưa lâm râm mát trời. Hè đã qua nên cái nóng hầm hập không còn ở lại nữa mà nhường chỗ cho một không khí mát mẻ ủa về. Những chùm phượng cuối cùng còn sót lại đã thưa dần, rụng lá chả xuống sân trường, từng cánh đỏ khô nằm lẫn trong bụi đất, như cố níu thêm chút nắng cuối mùa. Tiếng trống khai giảng chắc chỉ còn vài hôm nữa sẽ vang lên ở những ngôi trường phía sau lưng tôi, còn tôi thì lên tàu, mang theo tuổi mười tám để đi về một thành phố cách nhà gần cả ngàn cây số.

*

Ga Đà Nẵng sáng hôm ấy đông nghịt.

Người ta chen nhau giữa những tiếng loa thông báo, tiếng còi tàu kéo dài đến nao lòng, tiếng leng keng của mấy gánh hàng rong bán bánh mì, bắp

luộc, cà phê. Tiếng gọi nhau í ới, tiếng trẻ con khóc, tiếng người lớn dặn dò... tất cả hòa thành một thứ âm thanh rất hỗn độn, nhưng về sau mỗi lần nhớ lại, tôi đều thấy nó thân thương lạ lùng.

Tôi kéo chiếc vali màu đỏ thẫm chất vải mà Ba gom góp tiền để dành mua cho tôi vài hôm trước. Bánh xe lăn trên nền xi măng cũ phát ra những tiếng lộc cộc đều đều.

Mẹ đi bên cạnh, ôm khư khư một túi bánh ngọt và mấy gói lương khô.

Mẹ nói:

“Để trong balo lỡ đói con lấy ra mà ăn, nghe con”

Tôi cười.

“Dạ, mà trên tàu người ta bán đồ ăn mà mẹ.”

Mẹ vẫn lắc đầu.

“Con để dành tiền mà vô trang trải cuộc sống nữa”

Mẹ lúc nào cũng vậy. Cứ nghĩ trước cho tôi thêm

vài bước, sự lo lắng hiện rõ trên khuôn mặt mẹ.

Ba xách hai chai nước lọc lớn. Cái túi ni-lông cứ đựng đưa theo từng bước chân. Ba vốn ít nói. Từ lúc ra khỏi nhà đến lúc vào ga, ba chỉ hỏi tôi đúng một câu:

“Tiền tiêu cầm theo có đủ không con?”

Tôi gật đầu.

Ba cũng gật đầu theo, rồi lại im lặng.

Sau này lớn lên tôi mới hiểu, đàn ông trong nhà thường giấu nỗi lo bằng sự im lặng.

Tiền tôi hôm ấy còn có bà ngoại.

Ngoại mặc bộ bà ba màu xanh rêu mà ngoại vẫn giữ để dành mỗi khi có việc quan trọng. Bộ đồ đã cũ nhưng phẳng phiu trông sang trọng. Mái tóc bạc được búi gọn phía sau gáy. Ngoại cứ nắm tay tôi, bàn tay gầy gầy, nhăn nheo nhưng ấm vô cùng.

Ngoại không dặn nhiều, ngoại cứ tủm tỉm cười, nhưng cầm tay dặn dò

“ Ráng học nghe con.”

Ngoại là vậy. Luôn âm áp và tình cảm với tui tui, nụ cười hiền lành của Ngoại làm tui cũng thấy an lòng.

Các dì cũng đến đông đủ.

Gia đình dì Vi đưa nhỏ Thảo ra ga cùng tui.

Thảo là em họ, bằng tuổi tui. Hai đứa lớn lên cùng nhau từ nhỏ. Hồi bé thường hay chơi chạy nhảy ở sân nhà ngoại , hái táo , nhặt trứng gà, tắm mưa. Đến lúc lớn lại rủ nhau đi thi đại học. Rồi cả hai cùng đậu, cùng khăn gói vào Sài Gòn. Chỉ khác là học hai trường. Nhìn hai đứa lúc ấy ai cũng cười. Đứa nào cũng gầy nhảnh với cặp kính cận. Quần jean xanh, áo thun xỏ đôi sandal mới còn thơm mùi giày mới. Hai đứa ngoài miệng cười nói rôm rả, nhưng trong bụng đều hồi hộp và lo.

Mười tám tuổi. Cái tuổi chỉ cần nghe đến hai chữ “Sài Gòn” là tim đã đập nhanh. Trong đầu tui qua những lời kể và tivi, Sài Gòn là những con đường rộng thênh thang, những dãy nhà cao tầng sáng

đèn, những hàng cây dài tít tắp, những quán cà phê đẹp như trong phim và cả những giảng đường đại học mà tôi từng nhìn thấy trên tivi. Một thành phố vừa xa lạ, vừa hấp dẫn. Một nơi mà tôi tin rằng chỉ cần đặt chân đến, mình sẽ lập tức trở thành người lớn.

Đêm trước ngày đi, mẹ gần như không ngủ. Tôi biết. Vì nửa đêm tỉnh giấc vẫn thấy ánh đèn trong phòng còn sáng. Mẹ ngồi giữa đống quần áo, hết mở vali lại đóng vali. Cứ bỏ thêm vào rồi lại lấy bớt ra. Máy gói ruốc thêm vài gói mì và một chai dầu gió. Mẹ cứ sợ tôi thiếu. Trong khi cái vali đã gần không đóng nổi. Ba thì cẩn thận cuộn từng cái áo thành từng cuộn tròn. Ba nói làm vậy sẽ đỡ nhăn và gọn gàng hơn rất nhiều. Đó là lần đầu tiên tôi biết gấp quần áo kiểu ấy. Và cũng là nhiều năm sau tôi mới nhận ra, cái cách ba cuộn từng chiếc áo cũng giống như cách ba cố gói ghém tất cả sự lo lắng của mình vào chiếc vali mang theo con gái.

Sáng hôm ấy, khi đoàn tàu hú lên một hồi còi dài, mọi người bắt đầu giục nhau lên tàu. Tôi bước lên bậc cửa đặt chiếc vali vào khoang rồi đứng ở cửa sổ nhìn xuống. Mẹ đứng dưới sân ga. Ba đứng

cạnh mẹ. Ngoại đứng phía sau. Ai cũng cười. Nhưng nụ cười có gì đó gượng gạo mang nét buồn lẫn lo âu. Mẹ vẫy tay theo đoàn tàu. Tôi biết nếu nhìn lâu hơn chắc mình sẽ khóc.

Suốt hai mươi hai tiếng đồng hồ sau đó, hình ảnh cuối cùng còn đọng lại trong tôi vẫn là dáng mẹ đứng đó vẫy theo theo đoàn tàu trên gương mặt đầy vẻ lo âu.

*

Hai mươi hai tiếng sau.

Sài Gòn hiện ra trong buổi sớm tinh mơ.

Ga Sài Gòn khi ấy vẫn còn mái ngói đỏ cũ đã sẫm màu theo năm tháng. Không khí nóng hầm hập dù mặt trời còn chưa lên hẳn. Vừa bước xuống sân ga, mồ hôi đã lấm tẩm trên trán. Tôi và Thảo đứng ngơ ngác nhìn quanh. Người qua lại rất đông. Ai cũng đi nhanh giọng nói cũng khác nghe vừa lạ vừa vui tai. Nhìn cách hai đứa ôm khư khư chiếc vali, mắt cứ đảo liên tục như sợ lạc, người ta cũng biết ngay đây là hai đứa sinh viên tỉnh lẻ mới vào thành phố. Theo lời hẹn từ trước, chúng tôi gọi điện cho cậu. Một lát sau, cậu chạy chiếc Honda

Cub cũ ra ga cùng một người nữa. Tôi ôm chiếc ba lô nhỏ trước ngực trong đó vẫn còn mấy cái bánh mẹ nhét vào và chai nước ba đưa lúc chia tay, những thứ tưởng chừng rất bình thường ấy bỗng nhiên trở thành cả một góc quê nhà mà tôi mang theo. Tôi ngồi sau xe cộ. Chiếc Cub len lỏi qua những con đường đông nghịt xe máy. Tiếng còi xe, những hàng cây những ngã tư đông đúc nối tiếp ngau tạo nên một Sài Gòn rất khác và riêng biệt. Con đường từ ga về nhà cậu ở quận 3 thực ra không xa nhưng với một đứa lần đầu đặt chân đến Sài Gòn như tôi, nó dài như một cuộc phiêu lưu. Tôi cứ quay đầu nhìn hết bên này đến bên kia. Trong lòng vừa hồi hộp, vừa háo hức. Tôi đâu biết rằng thành phố này rồi sẽ giữ lại gần hết tuổi trẻ của mình. Giữ luôn những người mình thương.

Và sau này, mỗi lần nghe tiếng còi tàu ở một nhà ga nào đó, tôi lại nhớ buổi sáng tháng Chín năm đó, khi tuổi mười tám của mình bắt đầu lăn bánh cùng chuyến tàu mang số phận.

DHV